

Εα ταχὺ τ' ἀργά (ἔλα αὐριο βράδυ) Τσακων. Ἐκάνε ἐπείρι
τ' ἀργά (ἦλθε χθὲς τὸ βράδυ) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Νὰ κόψουν δάφνες καθ' ἀργὰ νὰ λούγουνε τὴ γόρη
Κρήτ.

Τώρα τ' ἀργὰ τ' ἀργούτσικα, τώρα τοὺ βράδυ βράδυ
οὐλὶς οἱ νῆες διαβαίνουν κι οὐλὶς καλονπιροῦνι
Αράχ.

2) Ὁ εὐθύς μετὰ τὴν ἐσπέραν χρόνος, νύξ πολλαχ.:

Ἄσμ.
Ἀπ' ὅλα τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ ἀποσπερίτη θέλω
γιὰ νὰ μοῦ φέγγη καθ' ἀργὰ νὰ πάω 'κεῖ ποῦ θέλω
Κάρπ.

Σὲ ἀγαπῶ κι ὡς φαίνεται εἶσαι τὸ τυχερό μου,
γιατὶ σὲ βλέπω καθ' ἀργὰ, μικρό μου, 'ς τ' ὄνειρό μου
Κρήτ.

Πβ. ἀργῶς.

***ἀργαδαίνω**, ἀργαταίνω Σῦρ. ἀργαδαίνω Μύκ.
Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀργαδινός ἀντὶ *ἀργαδιναίνω. Ἡ
ἀπλολογία κατ' ἀνομ.

Ἀπροσ. γίνεται ἐσπέρα, βραδυάζει ἐνθ' ἀν.: Ἀμ' ἀρ-
γαταίνει φεύγου Σῦρ. Συνών. ἀργαδυάζω.

ἀργαδινός ἐπίθ. Κρήτ. Σίφν. κ.ά. ἀργατινός Ἀστυπ.
Καππ. (Σίλ.) ἀργαδινὴ ἢ, Κρήτ. Σίφν. Σκῦρ. κ.ά. ἀργατινὴ
Ἀστυπ. Κάρπ. Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. ἀργα-
τ'νὴ Μακεδ. (Βελβ. κ.ά.) ἀργατινὴ Κῶς ἀργακινὰ Τσακων.
ἀργακινὰ Τσακων. ἀργαδινὰ Νάξ. ἀργαδινὸ τό, Ἄνδρ.
ἀργατινὸ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀργὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-δινός ἀποσπασθείσης ἐκ τοῦ βραδινός. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,65. Πβ. καὶ ἀργαδυάζω. Τὸ ἀργαδινὸν παρε-
ξετάθη κατὰ τὸ βραδυά.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν περὶ τὴν ἐσπέραν χρόνον, ἐσπε-
ρινός Καππ. (Σίλ.) Κρήτ. Σίφν. κ.ά.: Καφὲς ἀργαδινός
(ὁ πινόμενος τὴν ἐσπέραν) Σίφν. Γάλα ἀργαδινὸ (τὸ ἀμελ-
χθὲν κατὰ τὴν ἐσπέραν) Κρήτ. Ἀργαδινὸ τυρὶ (τὸ παρα-
σκευαζόμενον ἐκ γάλακτος τῆς ἐσπερινῆς ἀμέλξεως) Κρήτ.
Συνών. βραδινός. 2) Τὸ θηλ. καὶ οὐδ. οὐσ., ἡ ἐσπέρα,
τὸ βράδυ Ἄνδρ. Κάρπ. Κρήτ. Κῶς Μακεδ. (Βελβ. κ.ά.) Σίφν.
Σκῦρ. Τσακων. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Δὲν ἐπέρασε ἀργατινὴ νὰ
μὴ δῶνε φέρω ἕνα 'μυγόμε φύλλα νὰ τρώνε Κρήτ. Καθ' ἀργα-
τινὴ ἔρχουδαί 'ς τὸ σπίτι μας καὶ γειτονεύγομε αὐτόθ. Ἐκιοῦβε
νὶ' ἀργακινὰ τὰν τζέα νάμου (ἐκοιμήθη μιὰ βραδεῖα 'ς τὸ
σπίτι μας) Τσακων. β) Ὁ εὐθύς μετὰ τὴν ἐσπέραν
χρόνος τῆς νυκτός Κρήτ. Νάξ. κ.ά.: Τὸ χειμῶνα οἱ -φ- ἀρ-
γατινὲς εἶναι μεγάλες καὶ ξεβαρεῖται κἀνεὶς νὰ κάθεται Κρήτ.
Μιὰν ἀργατινὴ θὰ 'ρθω ν' ἀποσπερίσωμε αὐτόθ. Εἶδα μοῦ
γίνεσαι τόσες ἀργαδινγές; Νάξ. Ἀφικρᾶται ὁ πλούσιος, περνᾷ
μιὰν ἀργαδινγὰ, περνᾷ ἄλλη, περνοῦνε τρεῖς, μὴδὲ λυράκι πᾶ
ἤκουε μὴδὲ ἔλμα μὴδὲ χορὸ τῶ παιδιῶ (ἐκ παραμυθ.)
αὐτόθ. γ) Ἡ νύξ καθόλου Ἀστυπ. Κρήτ. κ.ά.: Ὡσπου
νὰ ξημερώσῃ 'κείνη ἡ ἀργατινὴ εἶδαν καὶ πάθαν Ἀστυπ.
Ἐπέρασα ἀπόψε κακὴ ἀργατινὴ Κρήτ. Δυὸ ἀργατινὲς ἔχω
νὰ κοιμηθῶ αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἦ Παναγία μου, κάμε το τὸ ἀγάπης νὰ ξεχάσω,
νὰ θέσω μιὰν ἀργατινὴ, τὸν ὕπνο νὰ χορτάσω
αὐτόθ.

Χελάλι σου τ' ἀμύγδαλα τὰ 'χωμε φαγωμένα
καὶ μιὰς ἀργατινῆς φιλεῖα τὰ 'χουνε πλερωμένα
αὐτόθ.

ἀργαδυάζω Τήν.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀργὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-δυάζω ἀποσπασθείσης ἐκ τοῦ βραδυάζω. Πβ. καὶ
ἀργαδινός.

***ἀργαδαίνω**, ὁ ἰδ.: Ἀμ' ἀργαδυάζω.

ἀργάζω σύνθηθ. ἀργάζου βόρ. ιδιώμ. καὶ Εὐβ.
(Αὐλωνάρι.) ἀργάζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐργάζω Τήν.
Μέσ. ἀργάζομαι Ἀθῆν. Ἄνδρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κύθηρ.
κ.ά. ἀργάζομαι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν. Εὐρυταν.) κ.ά. ἀργάζομαι Θράκ. (Σκοπ.) Ἰμβρ.
ἐργάζομαι Ἀθῆν. Μύκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐργάζω. Ἰδ. ΚΚόντου Γλωσσ. Παρατηρ.
41. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 23 (1911) 497. Οἱ μετὰ τοῦ
ἀρκτικού ε καὶ οἱ μέσ. τύπ. κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἐργάζο-
μαι.

Α) Μετβ. 1) Ἀναδεύω, ἀνακυκῶ, φυρῶ, ζυμώνω
πολλαχ.: Ἀργάζου δ' λάσπ' Ἰμβρ. Τ' ἀργασα καλὰ τοὺ ζ'μάρ'
(ζυμᾶρι) αὐτόθ. Ἡ σημ. αὕτη καὶ παρὰ Σοφοκλ. Ἀποσπ.
432 «πῆλὸν ὀργάζειν χερσὶν», πβ. καὶ Ἡσύχ. «ὀργάσαι
τὸν πῆλόν· ἐτοιμάσαι, φυρᾶσαι, βρέξαι, ἀναδεῦσαι». β)
Μαλάσσω τι διὰ τῶν χειρῶν ἢ δι' ὀργάνου Ἰμβρ. κ.ά.:
Ἀργάζου δὴ μ'τ'ζήθρα (μαλάσσω τὴν μυζήθραν ἰσχυρῶς διὰ
τῶν χειρῶν ἢ τύπτω δι' ὀργάνου πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ
βουτύρου) Ἰμβρ. γ) Πλύνω δι' ὕδατος ἐκ βρασμένων
βαλανιδίων, συνήθως ἐπὶ πίθων (διότι τὰ βαλανίδια χρη-
σιμοῦνται ὡς δεψικὴ οὐσία) Πελοπ. (Λακων.) 2) Ἐνεργ.
καὶ μέσ. κατεργάζομαι τι, εἰδικώτερον δὲ κατεργάζομαι
τὸ δέρμα διὰ δεψικῶν οὐσιῶν, βυρσοδεψῶ σύνθηθ.: Ἀργάζω
τὸ πετοῖ-τὸ τομάρι σύνθηθ. Ἀργαζόμαστε τὸ τομάρι Ἀθῆν.
Ἀργάζου τοῦ τουμάρι' πολλαχ. Οἱ ταμπάκ'δ' ἀργάζ'ν τὰ
τουμάρια μὴ τοὺ βιλανίδ' Αἰτωλ. Ἀργάζ'νι τὰ βουιδουπέτια
αὐτόθ. Μὴ τὰ βιλανίδια ἀργάζουντι τὰ πιτοῖα Εὐρυταν. Τὸ
ἀργάστηκε μονομερὶς Κύθηρ. Ἀργάζου τ'ν ἡσκα (κατερ-
γάζομαι τὴν ἡσκα, τὸ ἀγαρικόν, ἦτοι τὸν μύκητα τῶν δέν-
δρων διὰ νὰ καταστῇ εὐφλεκτός καὶ κατάλληλος δι' ἔναυ-
σμα) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Τὰ μελανεῖα ἐργάζονται τὸ μελάνι
(ὄρ. τυπογραφικός, οἱ κύλινδροι τοῦ πιεστηρίου κατεργά-
ζονται τὸ τυπογραφικὸ μελάνι). Ἀθῆν. Τὸ πετοῖ αὐτὸ δὲν
ἀργάζεται καλὰ Λεξ. Δημητρ. Πετοῖ-τομάρι ἀργασμένο πολ-
λαχ. || Φρ. μεταφ. Τοῦ ἀργασε τὸ τομάρι (τὸν ἔδειρε ἀνθρωπῶς)
πολλαχ. Τ' ἀργασα τοῦ κουρμὶ (τὸν ἔδειρε) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θὰ
σ' ἀργάσω τὸ πετοῖ (θὰ σὲ δείρω) Πελοπ. (Βούρβουρ.) Θὰ
σ' ἀργάσω τοῦ τουμάρι σ'! (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἰμβρ.
κ.ά. Τὸν ἀργασε 'ς τὸ ξύλο (κατὰ τὴν συντακτικὴν συνεκφ. τῆς
συνων. φρ. τὸν πέθανε 'ς τὸ ξύλο) πολλαχ. Ἀργάσκι ἢ
ράχι μ' (κατεπονήθη) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἐχει τὸ πετοῖ
του ἀργασμένο (ἐπὶ τοῦ φιλοπόνου) Ζάκ. Τουμάρι' ἀργα-
σμένου (ἐπὶ τοῦ σκληραγωγημένου) Ἡπ. Οἱ πατοῦσες του
εἶν' ἀργασμένες (ἐπὶ τοῦ σκληραγωγημένου ἢ τοῦ πολλὰ
ὑποστάντος καὶ πολλὰ ἐκ τῶν παθημάτων διδαχθέντος)
αὐτόθ. || Ποιήμ.

Πάω νὰ μ' ἀργάσῃ ὁ πόλεμος καὶ νὰ μὲ ψῆσῃ ἡ φλόγα
ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 121.

Τῆς λίμνης τ' ἀργυρᾷ νερά, τὰ μαῖστράλια, ὁ ἥλιος,
δυναμῶσαν κ' ἐνήσανε κι ἀργάσαν τὸ κορμὶ του

ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 27. Μετοχ. ἀργασμένος μεταφ.
ἐξησκημένος, ἔμπειρος πολλαχ.: Ἀλογο, ἀργασμένο. β)
Μέσ. μεταχειρίζομαι τι Κίμωλ.: Τὸ ἀργάζεται τὸ χέρι του
(τὸ πάσχον ἢ παθόν). 3) Καθιστῶ τι σκληρόν, σκληρύνω,
τραχύνω Κέρκ. Μακεδ. (Σισάν.) κ.ά.: Ἀργάζω τὸ χέρι (σκλη-
ρύνω τὴν χεῖρα διὰ τῆς συνεχοῦς χρήσεως σκληροῦ ἐργα-
λείου) Κέρκ. Ἡ δ' λειὰ ἀργάζ' τοὺν ἀνθρουπου Σισάν. Καὶ
ἀμτβ. σκληρύνομαι, τραχύνομαι Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Σκόπ.:
Ἀργασαν τὰ χέρια μου ἀπὸ τὴν ἀξίνα (ἀπὸ τὴν χρῆσιν τῆς
ἀξίνης) Ἀρκαδ. Ἀργάσανι τὰ χέρια μου ἀπ' τοὺ σκάψιμου
Σκόπ. || Φρ. Ἀργασε 'ς τὴ δουλειὰ Ἀρκαδ. 4) Ἐνεργ. καὶ
μέσ. καλλιεργῶ, ὀργάνω Ἄνδρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Καλαβρ.

